

Maart is de langste maand

Gisteren, heel even, lente... April mag dan de wreedste maand zijn, maart is eindeloos in zijn kwelling. Ik ken geen maand die zo lang duurt. Hij houdt maar niet op, dag na dag zijn koude adem over ons uitstortend. Je voelt je gevangen, maart is een totalitaire dictatuur. De wereld een kerker, ijzig en met nauwelijks daglicht.

Dan is het aangenaam warm in clubs als het Betty Asfalt Complex, in een monumentaal pand met resten van voornaamheid aan de Nieuwezijds in Amsterdam. Een hal, een sluisdeur die maart buiten houdt, een lange gang, stuc-ornamenten tegen het hoge plafond. Helemaal achterin een bar, met een vleug van marmer.

We kwamen voor de voorstelling. Een avond over Lou Reed, verzorgd door JP den Tex. Terug door de gang, voor de sluisdeur rechts, een theaterzaaltje, met misschien nog geen honderd stoelen. Ertussen ovalen marmere tafeltjes voor het glaswerk.

Het zaaltje is bijna vol, het publiek in leeftijd van veertig tot zeventig. Voor de meesten was Lou de held van hun jeugd. Ja ook voor mij. Ik heb hier vaker over hem geschreven, zo vaak dat een lezer schreef dat 'W.B. nu wel eens mag stoppen met het etaleren van zijn grenzeloze verering van Lou Reed. Ik weet onderhand dat deze door drank en drugs versleten popmuzikant door sommige journalisten gezien wordt als een briljante geest en muzikaal vernieuwer. Mij had die man echter niets te melden.'

Maar je kon schuilen bij JP den Tex en zijn prachtige avond over Lou Reed

Dove kwartel. Bromptot.

Maar ik kom Reed niet vereren nu, dat laat ik over aan JP den Tex, die overigens niets anders deed dan een schets geven van Reeds complexe persoonlijkheid, met een donkere en onaangename zijde en tussendoor een aantal van die buitengewone songs spelen, die tot

de canon van de popmuziek zijn gaan behoren.

Den Tex, zanger, muzikant. werd bijgestaan door onder anderen Kees Prins, Jim de Groot en Vera van der Poel, die opkwam toen Den Tex vertelde hoe Andy Warhol het Duitse fotomodel Nico aan de Velvet Underground koppelde, omdat – in de woorden van Van der Poel – de sombere jongensband wel een lekker wijf kon gebruiken.

Ze zong trouwens prachtig, Vera, bedoel ik. Ze zong 'I'll be your mirror' en ze zong het mooier dan Nico het zong en het bracht me even in tranen, dat simpele liedje dat Lou Reed schreef met zijn grote jeugdliefde in gedachten, Shelley Albin, aan wie hij ook het onvergetelijk verlangende 'Pale Blue Eyes' wijdde, ofschoon Albins ogen niet *pale blue* waren.

Het valt allemaal na te lezen in de vorig jaar verschenen biografie die Anthony DeCurtis over Lou Reed schreef en die JP den Tex ook zal hebben geraadpleegd. DeCurtis, die veel schreef voor *Rolling Stone*, had met Reed een goede band, maar in zijn biografie verzuimt hij niet te beschrijven wat een rotzak Reed kon zijn in het verstoren van verwachtingen, in het kwetsen van geliefden, in het zoeken van grenzen.

Dat laatste was natuurlijk ook een artistieke queeste, die hem voerde langs de grenzen van geslachten, en naar de liefde voor Rachel, hij die een zij wilde zijn, met wie Reed drie jaar samen was, je ziet ze op de foto.

Niets te melden.

JP den Tex bracht een heel universum bijeen, met satellieten van liefde.